

TTTTTTTTT	000	RRRRRR	ZZZZZZZZ	000
T	0 0	R R	Z	0 0
T	0 0	R R	Z	0 0
T	0 0	R R	Z	0 0
T	0 0	RRRRRR	ZZZZZZ	0 0
T	0 0	RRRRRR	ZZZZZZ	0 0
T	0 0	RRRRRR	ZZZZZZ	0 0
T	0 0	RRRRRR	ZZZZZZ	0 0
T	0 0	RRRRRR	ZZZZZZ	0 0
T	0 0	RRRRRR	ZZZZZZ	0 0
T	0 0	RRRRRR	ZZZZZZ	0 0

 * ZBYTKOVA EDICE ANDROMEDY A SPRATELENYCH FANZINU *

...ZLISIT, CO SE VLASTNE STALO, JE
 NAD LIDSKÉ SILY; PODLE JEDNE TEORIE SLO
 O SPRAKU LETACIHO TALIRE STANISLAVA
 FAJRIKA S HALMOCHRONEM J.N.H. KAPALA,
 PODLE JINE VERZE TO BYLA EXPLOZE BILE
 DIRY - PROTIPOLO AKCIILOVA SKLEPA.
 GALACTICKY ROCITAC GENIAC, KTERY MA TEN-
 TO OBTIHY PROBLEM VYRESIT USTRNUL NA
 MEDOSTATKU INFORMACI A POTREBUJE I VASI
 POMOC :
 NA PRILOZENY LIST VYRISTE OBSAH
 SVEHO SESITU A POKUSTE SE CO NEJPRESMELJI
 IDENTIFIKOVAT PUVOD JEHO JEDNOTIVYCH
 CASTI ! VERIME, ZE TO ZVLADNETE, I KDYZ
 V OJEDINELYCH PIRADECH MOHLO DOJIT K
 TRANSFORMACI INFORMACI NA TISKOVY "SUM".

V
 -AKC-

PLKON '86

*) CU-DUB-LANG-MA

PRIZRACNE TICHŮ PRORIZL OBROVITY *)
VYBUCH A NAD ROZERVANÝMI SKALISKÝ MOUNT
DUDLAYE SE ROZEVRELA NEBESA. PODKAMENNY
BUBLAK SE V OKAMŽIKU VYPARIL A DO JEHO
KORYTA I DO OKOLNÍHO PODROSTU SE ZÁČALY
SNASET LISTY PAPIRU. GENIALNÍ, LEC LEHCE
NABLBLY ROBOT UKRYTÝ V HOUSTI INICIATIV-
NE SEŠTAVIL NAPADANA LEJSTRA DO UHLÉ-
NYCH, OVSEM PONEKUD POPLETENÝCH SVAZKŮ;
JEDEN Z NICH DRŽITE PRAVE V RUCE.

ZJISTIT, CO SE VLASTNĚ STALO, JE
NAD LIDSKÉ SÍLY; PODLE JEDNÉ TEORIE SLO
O SRAZKU LETAJÍCÍHO TALÍRE STANISLAVA
FAJFRLIKA S HALMOCHRONEM J.N.H. KAPRALA,
PODLE JINÉ VERZE TO BYLA EXPLOZE BÍLÉ
DIRY - PROTIPOLU AKCILDEJOVA SKLEPA.
GALAKTICKÝ POCITAC GENIAC, KTERÝ MÁ TEN-
TO OBTÍŽNÝ PROBLÉM VYŘEŠIT USTRNUL NA
NEDOSTATKU INFORMACÍ A POTREBUJE I VAŠÍ
POMOC :

NA PŘILOŽENÝ LIST VYPIŠTE OBSAH
SVEHO SESITU A POKUŠTE SE CO NEJPRESNĚJI
IDENTIFIKOVAT PŮVOD JEHO JEDNOTLIVÝCH
ČÁSTÍ ! VERÍME, ŽE TO ZVLADNETE, I KDYŽ
V OJEDINĚLÝCH PŘÍPADECH MOHLO DOJÍT K
TRANSFORMACÍ INFORMACÍ NA TISKOVÝ "SUM".

V
-AKC-

V
*) CU-DUD-LANG-MA

P r e d r i c Brown - Odpověď

Dwar Ev obřadně pájel poslední spoj klatem. Sledovaly ho objektivy tuctu televizních kamer a subéter přendával do všech koutů vesmíru tucet obrazů jeho práce.

Narovnal se a pokynul Dwaru Reynovi. Pak se postavil vedle vypínače, který obvod uzavře. Vypínače, který v jediný okamžik propojí všechny gigantické počítačí stroje na všech obydlených planetách ve vesmíru - na devadesáti šesti miliardách planet - do superobvodu a vytvoří superpočítač, jediný kybernetický stroj, v němž se spojí veškeré vědění všech galaxií.

Dwar Reyn krátce promluvil k triliónm diváků a posluchačů.

Dwar Ev přehodil vypínač. Ozvalo se mohutné hučení, příliv energie z devadesáti šesti miliard planet. Světla na několik mil dlouhém ovládacím pultu vstála a ustálila se.

Dwar Ev podstoupil a shluboka se nadechl. "Tobě, Dware Reyne, připadá čest položit první otázku."

"Děkuji", řekl Dwar Reyn. "Bude to otázka, na niž žádný jednotlivý počítačí stroj nedovedl odpovědět."

Otočil se čelem ke stroji. "Existuje bůh?"

Hromový hlas odpověděl bez váhání, aniž by ovakle jediné relé.

"Ano, TEO existuje bůh".

Dwaru Evovi náhle po tváři přelétl strach. Vrhl se k vypínači.

Blesk z čistého nebe ho srazil k zemi a zastavil vypínač v poloze zapnuto.

Přeložil Ivo Železný

/ z připravované knihy nakladatelství Svoboda

"Stvořitelé nových světů"/

Dá se říct, že známý propagátor sci-fi, spisovatel O. Neff, byl už v počátcích našeho klubu vmanévrován do funkce jakéhosi patrona našeho klubu; v tomto smyslu je i nadále pronásledován dosud pohříchu úzkým redakčním kolektivem ...

Přetiskujeme doslovné znění dopisu, který nám poslal:

BÝT U TOHO OD ZAČÁTKU

To jsem si vždycky přál: být u něčeho od začátku. Bylo mi celkem lhostejné, u čeho by to mělo být, hlavně abych patřil mezi zakladatele a později mezi pamětníky.

Potíž je v tom, že všechno co je už je a má své zakladatele a pamětníky. Zabývám se trochu fotografií. Ta je na tom tak, že má staré pamětníky, kteří pamatují dávno zemřelé staré pamětníky opravdu starých pamětníků! A tak je to, přátelé, se vším, nebo takřka se vším.

Rezignoval jsem na zakladatelství a tudíž i na pamětnictví právě v okamžiku, kdy vznikalo něco nového a já byl u toho: hnutí fanoušků sci-fi v Československu. Ano, byl jsem u toho, když dr. Souček snil o klubech a mezi jed otlivými infarkty připravoval edici sci-fi v Albatrosu (čemuž se Albatros úspěšně ubránil, jak všichni víme, ale jen částečně, protože náš milovaný žánr se pěkně usadil v Karavaně), byl jsem u toho, když dr. Nesvadba házel flintu do žita a byl jsem u toho, když odpovědný činitel prohlašoval, že toho běhá nebude, aby komise pro ničemnou fantastiku při Svazu spisovatelů zřízena byla, a konečně byl jsem u toho, kdy se v Plzni zakládal sci-fi klub.

To mě samozřejmě těší, horší je to, že jsem mizerný pamětník. Nepamatuji se, v které hospodě jsme to tenkrát ten klub zakládali večer poté, kdy se promítal Větrlec, jenom si vzpomínám, že hlavní vchod byl zavřen a muselo se jít zadem kolem upřímně smrdutých záchodů a že nás tam bylo sedmdesát a pak byl ještě jeden večer v Dominiku, který byl moc fajn a nakonec nás dědek vyhodil a ještě jeden večer zase v Homíniku, který byl moc fajn a dědek nás nevyhodil, což svědčí o vzestupné tendenci vážnosti science fiction v západočeské metropoli, alespoň u dědkovské části obyvatelstva.

Avšak promiňte, omlouvám se za tuto příliš osobní zpověď, která vás sotva může zajímat. Ing. Jedlička ode mne objednal (a mnohokrát telefonicky urgoval) stať o tom posledním večeru v Dominiku, kde herci četli povídky a my je s plnou vážností poslouchali a hodnotili. Zapsal jsem si tehdy celou řadu neobyčejně duchaplných postřehů, které vrhaly oslnivé světlo na zmíněné povídky v širokých žánrových souvislostech, avšak želbohu jsem ten papírek ztratil, takže ono světlo doutná někde v temnotách zapomnění. Uvědomuji si tedy, že osud sáhl vedle, když mě vyvolil jako "zakladatele a pamětníka", jako muže, který "u toho byl od začátku". Co s takovým chlapičkem, který se nic nepamatuje a ztrácí papírky?

Nicméně jeden postřeh bych přece rád uplatnil. Poznal jsem zatím dva pražské kluby (matfyz a KZG), pardubičáky a ostraváky a ovšem Plzeň. Plzeňský klub mi připadá nejlépe organizovaný a, promiňte to slovo, ukázněný. Je to jev dvousečný. Příliš mnoho kázně členy šetrává, ale bez kázně se klub rozpadne, či spíš rozplizne. Proto se mi líbil druhý večer v Dominiku, ten s četbou: předcházela mu důkladná příprava. Kéž se to stane zvykem!

Bojím se totiž, že po fázi vzmachu nastane etapa únavy a otupělosti v našich klubech. Zatím nás vzrušovala sama představa, že jsme se dali dohromady, my všichni, kdo fantastiku máme rádi. Jenže co bylo loni vzrušující je letos samozřejmé. Očekávám, že zájem začne upadat, ostatně, mluvil jsem o té perspektivě už tenkrát, v hospodě mně neznámé, když jste měli nervy rozbrkané Vetřelcem.

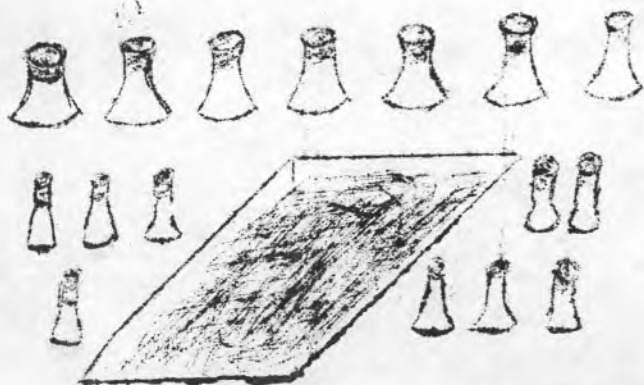
Myslím si, že hnutí, aby mělo smysl, musí svou pozornost obrátit ven, na širší veřejnost a to nebude možné bez morální a faktické podpory SSM, eventuálně jiné organizace. Co mám na mysli? Přednáškovou činnost, literární večery, divadelní představení, krátce osvětu v tom nejširším smyslu. Ten večer v Dominiku byl pěkná ukázka, jak by takový literární pořad mohl vypadat. Právě s ním nejít mezi pionýry, nebo do učňáku Škodovky?

Ale to je možná jen pošetilý nápad člověka, který byl sice "u toho", ale není "v tom", dívá se z venčí, tak trochu přes plot. Nechám tedy psaní a půjdu číst Lemova GOLEMA XIV. Mimochodem, diskuse o těchto knížkách a o myšlenkách, které obsahuje, by mohla být vynikající náplní jednoho klubového večera. Což takhle připravit tři, čtyři (ne více) jasně formulované referáty na pět až deset minut každý (ne delší), v nichž by se vyhranila stanoviska a stala se základem pro debatu pléna? Žádá to ovšem přípravu a organizaci, jenže v tom, vy plzeňští, umíte dobře chodit.

Ondřej Neff

JIRÍ KOLAF A ml.:

M ě s t o

Město tě volá, odbojného syna,
ó slyš.

Ať kladivo jsi, nebo kovadlina,
ty zniš.

/Karel Toman/

Šli, z daleka i z blízka, jak proud i po jednom, odešli z polí z luk a zpod nehtů na mozolnatých prstech si vškrabovali hlínu, opustili lesy a v masných vlasech jim čpěl kouř a jehličí, odtáhli do moře a ze šatů se jim drolila šedá sůl. Zanechali domovy zející prázdnotou, protože je vábilo Město, velebné a pravidelné, čisté, nádherné, za dne kámen vyrvaný nepodlajné skále, kov a energie ze zkrocených hlubin země, v noci briliant mezi šterkem hvězd, vábící a slibující. Přijížděli muži, vzrušení, až se oprou o sílu betonu, až zasednou do vrnících aut a vyrazí závratnou rychlostí, že jim Město bude připadat malé, až navštíví noční místa opojení a rozkoše; přicházely ženy, nedočkavé, až si místo hnoje navoní vlasy a tělo parfémy, hrubé sukně a štípané haleny vymění za jemné a rafinované šaty, až jim kůže sežehnutá sluncem pod drahými mastmi a krémy zbělá a bude mazlivá a žádoucí; děti se těšily na barevné výlohy plné panenek, autíček a vláček, i ještě nenarozené tušily čistotu a běl, jež obklopí jejich první pláč.

+ + +

Přišli a Město je oslnilo, Město je omámilo, Město je pohltilo a Město je zajalo. Kráčeli ulicemi a betonové domy je svíraly ze všech stran, uhýbali autům a řevu motorů a kvílení brzd, tlačili se zavření v tramvajích, zpocené nosy přilepené na skle, mhouřili oči před jedovatou zelení a zlomyslnou červení semaforů.

Šílenou rychlostí prosvíštělo auto, pneumatiky zakvičely v zatáčce, hubený muž tak tak uskočil. Vzápětí kolem přerachotil nákladák, utrousil hrst písku, který náhlý poruv větru vmetl muži do očí. Pálilo slunce, zdi sálaly a plechové střechy odrážely sluneční výněň. Nad ulicí se vznášela mlha z prachu a výfukových

plynů. Mladá žena s plačícím dítětem v náruči stála na břehu. Auto, jež vybočilo z proudu, ji přinutilo uskočit, narazila do davu lidí a schoulila se. "Dostat se tak pryč z toho blázince," hlesla.

"Utečeme, zničíme Město," vykřikl muž. "Je jak chobotnice, dusí nás." Opodál zahřměly sbíječky, hloubící nové díry a kasematy. Ucukli. Zatočil se vítr a zavalil ulici černým chuchvalcem dýmu a popílku z nedalekého komína. Dívka, vedoucí se za ruku s mladíkem, se rozkašlala. Hoch ji vzal kolem ramen, rozhlédl se a zavrčel: "Pojďme někam pryč nebo se udusíme!" Zastavili se. Dav, spěchající a klopítající okolo, se zavlnil a přepadl do jízdní dráhy. Vzduch rozřízl klaxon, přidal se druhý, třetí. Hlouček, jenž ucpal ulici i chodník, se díval vděšeně a nenávisťně. Začíněla tramvaj, za pekelného skřípotu se otřela o bok stojícího automobilu a vykolejila. Od dlažby odletovaly jiskry. Zůstala stát nakloněná. Tlustý svalnatý chlap vyskočil z hloučku, rozbil sklo a začal lomcovat sloupkem karosérie tramvaje: "Tv hnusná obludo!" Železo nevydrželo a hrozen lidí vpadl ven. Přehnul se přes střechu auta, promáčkl ji, šlapal po sobě, křičel a nadával, zalitý potem, pomuchlaný. Jiné auto se mezitím pokusilo objet skrumáž po chodníku. Hlouček se rozprchl mezi houkající plechovou řeku. "Pryč odtud," křičeli. Padaly první rány, skla se vysypala do hromádek perliček, dav křičel a sílil, prodíral se dopravní zácpou, lezl po kapotách.

"Zničte Město, zabijte je dřív, než vás zahubí!"

Několik strážníků zahvízdalo na píšťalky, nechápavě zamávalo obušky, ale proud je smetl také. Patnáctiletý kluk hulákal a vlekl kanvstr z převráceného auta. Vzpál oheň, ale chlapec, kterého mezitím vsál dav, se již nedíval. Ze všech stran se potácely začouzené a zaprášené zástupy, lidé běželi po silnicích i tramvajových tratích, přes ploty dvorů a stavenišť, ven, pryč z Města, K nebi stoupal dým, žár poledne i výheň požárů, prašný vír, hrůza a strach. Šílenství se šířilo po síti ječících telefonů, které nepopřály nikdy svázanému Městu chvíli oddechu, ubíhalo katakombami a zachvátilo naráz celé Město.

+ + +

Unavení, žízniví a hladoví se zastavovali v lesích, v polích i na pobřeží a na obzoru stoupal k nebi kouř. Snášel se večer, lidé posedávali v mechu, na mezích, na útesech a dívali se. Město žhnulo jak pohozený uhlík. Kdosi se zachumlal do svetru, hlady zakřičelo dítě.

"Einstein! Vždyť je to Einstein!" slyší z davu za svými zády Einstein IX. Einsteina I. má těsně před sebou a v hlavě jedinou myšlenku: 'Musím mu aktovku vzít dřív, než přijde někdo jiný!'. Vyprostuje ji z křečovitého sevření padajícího starce. Ta se však nečekaně otevírá a osvobozuje v něm uschované listy papíru. Vyletávají jak krásní motýli k samotnému stropu haly. Einstein IX. zastavuje svůj běh. Najednou všechno pochopil. Poprvé se otáčí a spatřuje to, co měl spatřit již dávno. Za ním je dav starců. Nesmírně rychle začíná řídnout. Mizí Einstein VIII, VII, VI ... Každý následující stále nechápavěji pozoruje třepotavý let tisíce stran výpočtu převratného vynálezu a stále váhavěji se odhodlává k cestě do minulosti ... V, IV, III, II. Konečně se vzpamatovává i Einstein I. a přestává existovat. Einstein IX. osaměl. Chvilí ještě stojí, ale pak se sehne a začne s peronu sbírat listy papíru. Jen okamžik se usmívá absurditě celého příběhu, vzápětí zvažní. Neprávem přestal věřit své intuici; ani dnes ho neklamala. Vždyť se přece setkal s člověkem, který se mu maximálně podobal! Sám se sebou! I listiny "předal"! ... Je smutné, že geniové jsou tolik odlišní. V této době neexistuje nikdo, kdo by ho mohl pochopit. Ani v žádné jiné. Čas, než sebral všechny listy svého výpočtu, mu připadal nesmírně dlouhý...

Ing. Zdeněk Páv

Geneze podezřelé pohádky o Šípkové Růžence

Za starou, sluncem prozářenou dřevěnou ohradou se mihl stín. Stařec zpozorněl.

Když se na rohu ohrady objevila drobná postava, reflexivně trhnul rukou a přestal točit klikou. Postava patřila malému, asi čtyřletému chlapečkovi, znehybněla a ztuhla uprostřed pohybu.

Stařec udělal pár kroků a natáhl krk, aby lépe viděl. Nadechl se a zakroutil hlavou nad svou lekavostí.

Přiblížil se k chlapci asi na pět kroků a stoupl si rovnou před něj. Znovu uchopil kliku a roztočil ji.

Hošík dokončil načatý krok, zdvihl hlavičku a vykulil oči.

Nerozhodně se zastavil a strčil prst do pusy. Přeshlápl stydlivě z nohy na nohu a upejpavě se usmál.

Stařec se trochu naklonil, co mu dovolila tmavá skříňka zavěšená na koženém popruhu přes prsa, a kývnul na dítě.

- Jak ti říkají, chlapečku?

- Jiříček, špitlo dítě.

- Ty se mě bojíš, Jiříčku?

- Ne ... ty si tady nebyl, dodal chlapeček a zvědavě se na starce zahleděl.

- Jsem, kde jsem, odpověděl vyhýbavě kmet.

V klukovských očičkách se zableskl zájem a vzrušení.

- A co děláš??

- Co dělám. Já jsem, abys věděl, vládce času

- Co je to??

- No, já rozhodnu o tom, jak rychle utíkají nebo se vlečou minuty hodiny a dny.

- Ah, kluk chápavě pokýval hlavou, tak já už vím, kdo jsi.

Stařec se tiše usmál.

- Ale dovedu ještě mnohem víc. Umím i zastavit čas. Celý svět potom spí, jako... jako...

- Jako v té pohádce?
- Jaké pohádce?
- O Šípkové Růžence přeci, zavrtělo děcko hlavou nad starcovou nevědomostí, jak spala a i celej hrad. I pan král. A potom jak přišel princ, prolezl křovím a princeznu vysvobodil a tak jak se probudila, dala princi pusu a pak se probudili všichni.
- Aha, takhle to tedy je...
- Melancholický záblesk živý dálnou vzpomínkou se zaleskl ve starých očích.
- A ... jak to všechno děláš, pane?
- Co? ... a ... ano, jak to dělám. Vidiš tenhle flašinet?
- Tu škatulku jak s ní pořád točíš?
- Tu. Jmenuje se flašinet. A zpívá písničku celému světu. A když tu písničku slyší taková strašně malinká zvířátka, je to dobře a svět je takový jaký má být. Když ale písnička umlkne, ta zvířátka usnou a s nimi usne i celý svět.
- Jako já, když jdu spinkat?
- Ano, asi tak.
- Hm, a jak vypadají ta zvířátka. Já bych jedno chtěl.
- Ale to nejde. Jsou strašně malilinkatá, že bys je vůbec neviděl. Jmenujou se časníci.
- To je ošklivé jméno pro zvířátka... A proč pořád točíš tou ška... flašinem?
- Flašinetem. Když točím, tak flašinet zpívá tu písničku, víš? Musím pořád točit, aby svět nebyl jako v té pohádce.
- Aha, chlapeček se vesele zasmál, já bych byl jako ten princ, víd, kdyby všichni spali.
- Ano, ty bys pak byl ten princ...
- Já už budu muset jít. Můžu zase někdy přijít?
- Přijď, budu na tebe čekat.
- Dítě se otočilo a odhopsalo za svými dětskými starostmi. Stařec ho pozorně sledoval a ještě za ním zavolal.
- A nezapomen.
- Ale to už dítě neslyšelo.
- Kmet se vrátil k nízké bílé zídce zarostlé travou. Posadil se, flašinet položil na kolena a zvolna, pravidelně točil klikou. Hlavou se mu honily staré a skoro zapomenuté vzpomínky. Jak ho Impérium vyslalo do tohohle vesmíru, jak se prodíral zmrtvělými silovými poli, jak konečně našel Wottův generátor prostorových deformací, jak zjistil proč přestal pracovat, když vedle něj našel mrtvolu svého předchůdce a jak znovu uvedl generátor do chodu. Usmál se.
- Jak už je to dávno...
- Snad se přeci jen někdy nějaké dítě vrátí a řekne, že by chtělo zkusit, jak se točí tou klikou. Snad...
- Sklonil hlavu a opřel se čelem o generátor.
- Tak oni to vyprávějí dětem jako pohádku...

Poznámka: Autor se ospravedlňuje případnému laskavému čtenáři za zřejmě dosti nesrozumitelnou povídku. K jejímu lepšímu pochopení je nezbytně nutné znát přednášku Lip Flip Lipa, kterou měl k chovancům Státního blázince v H. Přednáška s názvem O různosti časů obydlených a jiných pojednává a do hloubky rozpitvává nejrozdílnější typy časů, způsob cestování v nich a důsledky pro obyvatele jiných časů. Přednáška bohužel není kompletní - L. Flip L. byl nucen o předčasné ukončení, neboť byl brát skotský střík.

Torzo přednášky je k dispozici u autora tohoto, ovšem je zaznamenána nespojitou křivočarou modulovanou modrou linkou a tudíž není vhodná ke zpracování jiným dekodérem než autorovým.

Loučíme se slavným Lipovým výrokem, který zvolal na adresu pozemských vědeckých kapacit, když byl zproštěn odpovědnosti za své činy:

"Ukažte mi ve vesmíru jediného trpajzlíka a já pohnu tou vaší zapšklou vědou!"

Jan Hlavička

V p ř e d a v z h ů r u !

Noc je tichá a teplá. Jen se podívejte, jak ohně krásně praská, jak si pomlaskává nad tou dobrotou, sluncem vysušenou téměř doběla jako kosti na poušti. Jak šlehá přímo vzhůru, jako by ho vtahoval nějaký neviditelný komín. A to mi připomíná, že jsem vám ještě nevyprávěl o Barnabáši Novotném.

Barnabáš Novotný byl vcelku sympatický kníratý přestřícátník. Vlasý se mu kudrnatily asi tak sto osmdesát centimetrů nad zemí a vzdáleně připomínal barvotiskovou lidovou představu čerta. Bylo o něm všeobecně známo, že jede po ženských jako čert po hříšné duši. Galantní byl ke všem ženám bez rozdílu: ke kočkám, slepicím, ropuchám i opicím, k laním i k saním. A přinášelo mu to jejich přízen, kterou si u některých ochotně a s radostí vybíral.

Myslel i hlavou. Už tenkrát mělo druhé pohlaví rádo i trochu té takzvané inteligence, kteráž bývala nesprávně ztožňována s částečnou duševní schopností, například pamětí, vtipem, kombinační schopností, a Bárný, nikdo mu jinak neřekl než Bárný, v pauzách mezi svým povoláním - dělal údržbáře ve Sluchotvaru, znáte to, utržená splachováadla, prasklé žárovky, porouchané zámky, odvzdušňování radiátorů, vyprazdňování pastiček na myši - a mezi svým koníčkem pilně louskal různé ty populárně vědecké magazíny a literaturu faktu. A když nějaká ta nanynka sekala patky třeba s čapkovským pragmatismem nebo Billingsovou metodou, převedl řeč na biotechnologie nebo na zpozemšťování Marsu, sundal jí brejle, odložil je na noční stůlek a holka ráda přestala s těmi intelektuálskými žvásty a rázem realizovala svou metamorfozu v ženu.

Bárnýho silně poznamenal dědeček. Otec na něj příliš velký vliv neměl, neboť záhy po porodu utekl do Jinozemsko a na matku se pro změnu utřhl balkon jednoho prastarého domu, když si běžela vyběhávat výjezdní formality. Starý Klimeš byl uplivaný a užvaněný dědek, který měl na celém tom božím světě jenom předměstský domek, věčně podělaného a uřvaného vnuka a vzpomínky. Vzpomínky na dobu, kdy pokrok jaře maširoval mílovými kroky vpřed, kdy se za Rakousko ještě jezdilo na koních a za republiky už mobilizovali v autech, kdy do školy šlapával deset kilometrů bosky, kdy jako dítě neměl často co do huby. Teď si jezdí pro důchod tři stanice autobusem. Teď stačí plivnout na teflenovou pánev a už to jede. A tak dál. Cím byl Bárný starší, tím více ho podobné řeči unavovaly. Zvláš-

tě když dědeček končil neměnným "ty, chlapče, zažiješ leda tak prd starý kotlářky!"

Dědeček měl v baráku desetimetrový komín. Chvástal se, že je to komín času a že se jím člověk může dostat deset let do budoucnosti, ale že se toho nesmí nadužívat.

"Ano, dědečku," odpovídal Bárny, "však lépe v mylné naději snít, před sebou čirou temnotu, nežli budoucnost odhalit, strašlivou poznati jistotu".

"Ty smrade", zlobil se stařík, ale kde byl už Bárnymu konec. Upaloval k rybníku. Znal plácek, odkud byly bezvadně vidět starší holky, když se převlékají. Že je dědeček ukecaný, to věděl odedávna, zato na ženských je stále něco zajímavého.

Jednou, to se Bárny akorát vrátil ze základní vojenské služby, dědeček před jeho očima vlezl do krbu, pod nohy si dal židličku, chvíli bylo vidět třepetající se nohy, pak nohy zmizely a nebylo vidět nic.

Za chvíli dědeček dopadl na prázdné ohniště, vylezl ven, černý jako bota, vyčítavě se na Bárnymu podíval, vrtěl hlavou a řekl:

"Taková děvka zmalovaná!"

Bárny viděl, že dědeček nezadržitelně stárne, že ho zub času okusuje, že se dědeček proseniluje ke konci, a bylo mu z toho přece jen smutno.

Za měsíc dědečka pohřbil žehem a život šel dál.

Jakási Emilie Švehlová - Kocourková, prý nadmíru ohavná ženská, ale ty dovedou ocenit galantnost, dohodila Bárnymu ono místo v Sluchotvaru a Bárnymu vyhovovalo. A život šel dál.

Trochu mu přidali, čímž byl bitý na daních. Tak to nahnal melouchy. A život šel dál.

Život to byly medovlásky, dlouhovlásky, černovlásky, krátkovlásky, dlanovky a hrstovky, dvacítky, třicítky a čtyřicítky - vše, čemu má vítr ještě chuť zvedat sukně.

A život šel dál.

Stalo se, že se tak nějak zapovídal s paní Táňou z podatelny, kafe dalo kafe, cigaretka cigaretku, i sklenička se našla. Paní Táňa měla oranžový převliv, na prsa ji málem převažovala a hovor se v pracovní době přenesl až do Bárnymho bydlíště.

Bylo léto, v obýváku ještě světlo a Bárny se skláněl nad paní Táňou a oběma chyběl do naprosté nahoty tentýž kus oděvu, u Bárnymho zelený, u paní Táni bílý s nápisem Friday, protože byl pátek.

"Bárny, támhle na nás někdo kouká. Jéééé!" zaječela oranžovláška.

"Neblbni, kdo by na nás koukal. Tady není ani noha," mumlal Bárny a škubal kalhotkami, kterým se nechtělo přes stehna.

Ona však ječela dál a odstrkovala Bárnymho.

Bárny se otočil.

Nikde nikdo.

"Támhle u krbu stál nějaký negr v umazaných šatech a čuměl na nás", drmolila Táňa, celá se roztrásla, vstala a začala se oblékat.

"Co blbneš?"

"Nějak je mi zima. Kdybys aspoň zatopil v krbu".

"Teď v létě?"

Bárny vstal, přešel ke krbu, skrčil se a vlezl do něj. Co ho to jen napadlo! Pak se napřimoval a napřimoval, až ho bylo vidět pouze k zelenému slipu, pak jen po kolena, pak se zakomíhala chodidla a paní Táňa Bárnymho do konce života nespátrila.

Letní odpoledne.

Bárny sedí na komíně a mírný váněk mu čečrě vlasy.

Je špinavý a šťastný. Připadá se nesmírně vysoko, připadá si volný jako pták, jen se vznášet a poletovat, letět, kam se mu zamane.

Svět mu leží u nohou. Ne, to by bylo přehnané. Svět se mu pod nohama hýbe. Po silnici se v závoji škvárového prachu prohánějí kluci na těžkopádných kolech. Babka syje slepicím. Dědek bafá z fajfky. Tamhle nějaký strejce kropí záhony a nahatí haranti, úplná cikánata, s nadšeným řevem probíhají proudem vody, chladiivé perličky se rozstříkují na všechny strany, zasahují i strejce s hadicí a ten obromyslně hartusí a posílá ty nezbedníky do horoucích pekel. A tamhle vyrostly nějaké chatičky, jedna jako druhá. Před nimi na trávníku rozhozená těla v barevných plavkách a.... Ne, to snad není možný! Má? Nemá? Má?... Chtělo by to triedr! jása v duchu Bárny a polyká.

"Co tam, Barnabáši, děláš?"

Bárny sebou trhne, odpoutá se od milých blízkých dálav tolik rozehrávajících představivost a přenáší pohled do bezprostředního dola, kde nějaká ženská, rozhodně nepodobná paní Táně, narvaná do černých dvojdiálních plavek, zaklání hlavu a stíní si rukou oči.

"Slez dolů!" povykuje.

"Táta, táta!" běží k ní nějaké děti a mávají na něho.

Dědeček si nevymýšlel. Vypadá to, že jsem se oženil. Zdá se, že máme děti. Jsem v budoucnosti!

"No jo, vždyť už jdu!"

Střešní okénko je naprasklé. Bárny ho doráží a prolézá na půdu. Za chvíli je dole. V obýváku se moc nezměnilo. Trochu se pokuchynštil. Přibyla polička s kořenkami. V rohu pod krajkovou dečkou podřimuje televizor a mezi stolem a oknem se ve zdi tiskne nová válenda. Na stole zbytky od oběda. Pod stolem zrnka vařené rýže, útržky papírů, pastelky a nějaké hračky.

"Podívej se do zrcadla, jak vypadáš", povídá mu ta ženská. "Hotovej kome-ník!" Pak se rozvzlyká: "Já se z toho už jednou zvencnu. Nádobí není umytý, děti vyváděj jak z divokejch vajec, ten bordel, co tady nechaly, a pán si vyleze na komín, vypadá přitom, jako by jím prolez, a ještě v podvlíkačkách, ale já ti je extra práť nebudu", přestává vzlykat, "když jsem prala už včera. Na takovej život se já můžu vykašlat..."

"Já taky", odvětil Bárny a už byl zpět v krbu a soukal se vzhůru, stále výš za světýlkem, tam, kde je ticho a budoucnost. Sakra ta má ale vyřídilku. Proč si ji asi vezmu?

Vytáhl se za okraj komína a opět byl na střeše a zase v létě.

Zapomněl jsem na ten triedr, napadlo ho a podíval se, zda se u chatiček někdo sluní. Za těch deset let muselo dorůst nové pokolení, těšil se. Ale chatičky byly tytam, les byl tentam, po louce se zem slehla a vydávala nedokončené paneláky.

Bylo větrno, zataženo, slunce jako by už věky nesvítilo. Bezprostřední okolí jinak vypadalo skoro stejně. Kluci dřepěli v příkopě, kolem poházená kola, slepice kdákaly, strejce okopával záhon.

Přeletělo letadlo. Všichni se zvedli, kluci na ně mávali, strejce volal na někoho v domě, aby se běžel podívat, že letí letadlo.

Hele, letadlo, řekl si Bárny. A vypadá úplně stejně jako před dvaceti lety.

"Koukej, fotřík je na střeše," zaslechl zezdola něco, co zřejmě slyšet neměl. Stál tam výrostek v odřených manžestrákách.

"Tati, co tam děláš?" zamával mu.

"To já jen tak," zavolal Bárny a taky mu zámával.

Ze střechy bylo vidět zadní kolo motocyklu a zpod střechy se ozvalo:

"Podej mi, kurna, ten francouzák!" A syn zmizel.

To jsem si vychoval děti, pomyslel si Bárny a přešel na odlehlý svah střechy, zapříčil se patami, lehl si a oivěl pánubohu do oken.

Šla na něj dřímota.

Radši vstal a prolezl střešním okénkem, které bylo zase naprasklé a které opět dorazil. Z půdy slezl po žebříku do patra a po schodech seběhl do kuchyně.

Býval to dřív obýván. V ní prázdné. Na stěnách přibýly plakáty a motocykly a vedle krbu visely nějaké diplomy a vavřínový věnec. Žena nikde. Že bych ovdověl? Ne, to by se na kanapi nepovalovala ta olbřímí podprsenka, vyvrátil si hned prvotní domněnku. Kde může být, pomyslel si. Pod krajkovanou dečkou stále stejný televizor, u okna tatáž válenda.

Podíval se z okna. Ona ženská byla po deseti letech ještě silnější. Drbala přes plot se sousedkou.

Vlezl znovu do krbu.

V půli výstupu si vzpomněl, že se ani nepodíval do novin, co je ve světě nového, a přitom se povalovaly na stole. Ale co může být nového, když tady je to stále stejné, řekl si a soukal se dál.

Opět bylo léto. Počasí jak malované. To kulaté nad hlavou sálalo a kolem dokola bylo mrtvo. Paneláky byly už hotové, ale okna bez záclon, lodžie bez třepetavé kapitulace pln.

Ze zdola zaslechl hlasy. Trochu se vyklonil. Stály tam dva kočárky a kolem nich devět nebo deset cizích lidí.

Ujela mu noha. Zachytil se jen tak tak.

Ti dole vzhlédli a němě, s otevřenými pusami na něj koukali. Pak ta ženská, kterou už dvakrát viděl, si dala ruce v bok, rozkročila se, zaklonila se a zařvala plukovníckým hlasem.

"Slez dolů, ty dědku bláznivá!"

Rychle pryč komínem, uvědomil si Bárny, a zpět a zpět!

Z toho vedra se mu musela zatočit hlava, nebyl už taky nejmladší, bylo mu o třicet víc, ačkoli si to nechtěl připustit. Buď jak buď, skončil na zemi nedaleko hloučku příbuzných.

Na zemi tam ležel důchodce a bylo mu přes třicet a nikoho nenapadlo, že měl život ještě před sebou.

Tenkrát málokdo věděl o komínech času. Kdo by taky tenkrát prolézal komínem. A komíníci, to byli lidé, kteří pouze vylezli na střechnu, štárali se v temném jícnu štetkou nebo do něj spouštěli kouli. A nebo tam ani nelezli a za stovku a za panáka dali potvrzení, že je komín v pořádku.

No, půjdeme si lehnout. A ráno ať vás vidím na střeše! Spouštíme se zpět přesně o sedmé a na nikoho se nečeká. Při troše stěstí můžeme ještě stihnout Bárnyho kremaci. Dobrou noc.

I N F O R M A C E - D R B Y - Z A J I M A V O S T I
=====

SCI-FI ROK SE S PARCONEM SESEL A MIRA PITOMOSTI SPOLECNE NAPA-
CHANYCH BY NEBYLA ZAVRSENA BEZ NASEHO JIZ TEMER TRADICNIHI HOVNO-
CENI UPLYNULYCH UDALOSTI; PROUD CASU NAS TENTOKRAT STRHL DO VIRU
VESMIRNYCH KATAKLYZMAT TAK PRUDCE, ZE JSME LETOS NASE PREVAZNE
NEVAZNE CTENI BYLI NUCENI POJMOUT Z VALNE CASTI JEN UTRZKOVITE
A HESLOVITE.

PEVNE NERVY A DOBROU ZABAVU VAM PREJE

V
-AKC-

S C I - F I S N A R

\$ STADECKO HLEMYZDU COUVATI VIDETI
- S KOORDINACNI KOMISI V JEDNANI VSTOUPIS

INZERCE:INZERCE
INZERCE:INZERCE

\$ ORISKY NA STENU HAZETI
- ZE SPECTRY VYLOUCEN BUDES A ZAKAZ
CTENI SF NA 5 LET TI ULOZEN BUDE

@ IMPERIALNI KLUB SPE-#
CTRA HLEDA NOVE MLADE #
NADSENCE, NEJLEPE #
ZN: ZA HRANICEMI DOSA-#
ZITELNEHO VESMIRU

\$ CERNOU DIROU USPESNE PROLETETI
- KNIHU OD SBERATELE DAREM ZISKAS

@ SCIFILITIK-ANALYTIK #
HLEDA VHODNE ZAMESTNA-#
NI S TELEFONEM NA #
ZN: ZKRACENY 90% #
SCI-FI UVAZEK

\$ V OLSOVEM HOUSTI BLOUDITI
- POCHYBNYCH OBCHODU SE UVARUJ !

\$ PRAZDNE SUDY DUNETI SLYSETI
- NEKTEREHO ZE "ZAKLADATELU" V HOSPODE
POTKAS A TVE PIVO ZMENI MAJITELE !

@ GALAKTICKA ZOO #
#PRIJME ZKUSENOU OSETRO-#
#VATELKU VEVEREK ZA UCE-#
#LEM POSTUPNEHO OCHOCENI#
ZN: OCKOVANI PROTI #
Z A B A V E N O M.K.

\$ KOSATCE VE ZPUSTLE ZAHRADCE NALEZTI
- POZOR, NAPADNE TE MYSLENKA !

\$ CAPI HNIZDO VE SNU PUSTOSITI
- SVETELNE ROKY STEJNE NEZISKAS ...

@ KOORDINACNI KOMISE #
HLEDA UCINNOU PODPORU.#
ZN: PODPERU UZ MAME ! #

#@ REDAKCE TOHOTO PLATKU#

\$ ZELEZNOU RUDU V POTU TVARE KUTATI
- PRESTAN NAKUPOVAT KNIHY, NEBO SE TI
POLICKA NA HLAVU ZRITI !

D E M E N T I

> JSME POVERENI CO NEJDURAZNEJI POPRIT
LZIVA TVRZENI NACTIUTRHACNEHO PLATKU
ANDROMEDA STARS O UDAJNEM SPIKNUTI
DUDLAJSKE TAJNE SLUZBY PROTI MANZELUM
PRAZAKOVYM A POKUSU NARUSIT TENTO VES-
MIRNE HARMONICKY VZTAH AGENTY S.P. A
P.V. NAOPAK JE PRAVDOU, ZE ZMINENI PA-
NOVE TRESTUHODNOU NEDBALOSTI ZPUSOBILI
VYZRAZENI TOHOTO PRISNE UTAJOVANEHO ZAMERU, CIMZ ZAROVEN SPOLU
SE SVYM LIKNAVYM PRISTUPEM K AKCI MALEM ZAVINILI KRACH CELE PEC-
LIVE PRIPRAVOVANE CHOULOSTIVE OPERACE.
<PROSKOCIVSI ZPRAVY O KONKURSU NA NOVEHO PRAZAKA NEKOMENTUJEME !>

VYKUPUJE ZA DOBRE SLO-#
VO NEPOUZITELNE CASTI #
FANZINU PRO ZBYTKOVOU #
EDICI "TORZO". TENTO #
INZERAT JE MINEN #
ZN: VYJIMECNE VAZNE ! #
#####

> KANCELAR STRAZCU CASU PRO 20.STOLETI A PRILEHLE KOLONIE JE ZPL-
NOMOCNENA PROHLASIT ZPRAVY O ZASAHU Treti, TZV. NEZAVISLE VYPRAVY
Z BUDOUCNOSTI DO INTELIGENCNIHO POLE CS.FANDOMU ZA ZCELA NEPODLO-
ZENE. POPLASNE ZVESTI ZPUSOBIL CASOPIS CHRONOKLASMUS ZVEREJNENIM
ZPRAVY O SILNE VYCHYLCE INTELIGENCNICH VEKTORU ZAZNAMENANE NEUME-
TELSKOU OBSERVATORI. CITLIVE PRISTROJE SE VSAK TENTOKRAT NECHALY
POMYLIT TYPICKY BARNUMSKYMI EFEKTY, KTERE DOPROVAZELY NAVRAT FIL-
MOVEHO STABU SFK BING Z MIMOPROSTORU.

V

!?! R E K L I - N A P S A L I : JA JSEM SKROMNY CLOVEK ! !?!
?!? (NEJNEHODURAZNEJSI CITAT ROKU) (JAROSLAV OLSA JR.) ?!?

+ DALSI OBJEVNA HLEDISKA KATEGORIZACE KLUBU +	<> NA OKRAJ <>
+ (OD NASEHO ZPRAVDAJE NA JARNIM SETKANI SFK) +	TOHOTO PRISPE-
+++++ -ALD- ++++++	VKU DLUZNO PO-
DLE ZPUSOBU VLADY :	DLE FEMINIZACE :
ANARCHIE	KLUB MISOGYNSKY PROGRAMOVE
CHAOS	KLUB MISOGYNSKY Z NOUZE
DEMOKRACIE	KVETINKA TRPENÄ
KONSTITUCNI MONARCHIE	KVETINKA VITANA (VITANE)
DIKTATURA SILNE KLIKY	FEMINIZACE OPTICKA
POD JHEM SILENCU	FEMINIZACE AKUSTICKA
HRUZOVLA DA JEDINCE	FEMINIZACE FAKTICKA
OTROKARSKA LATIFUNDIE	DIVCI VALKA
VEVERKOKRACIE	MATRIARCHAT

ZAJMU PREVÄHY ZENSKÉHO ELEMENTU V KLUBU JDÖU TAK DALEKO, ZE NEVA-
HAJI PREDHODIT SVE DCERY DÄVU ZVRHLYCH SCIFISTU. S OHLEDEM NA
PREVÄZNE AKUSTICKE ÄSPEKTY HROZICIHO NEBEZPECI LZE POVÄZÖVAT V
CHYSTANÖU TEMER ÖTVRTINÖVÖU PREVÄHU ZA PRAKTICKY NEUNÖSNÖU! -ÄKC-

P Ó D I U M p r o h o s t y

Dalším pořadem, který probíhal v sobotu večer - paralelně s večerí, bylo setkání a beseda se zahraničními hosty PARCONu - z Polska a NDR.

Protevo pořad probíhá současně s večerí, která byla psychicky a hlavně pracovně náročná, podařilo se nám z vystoupení polských přátel zachytit pouze závěrečný zlomek: ...dosud se nám však nepodařilo v dostatečném rozsahu navázat kontakty s fandomovským hnutím socialistických zemí. Může návštěva tedy sloužit také k tomu, abychom tyto kontakty co nejvíce rozšířili. A nyní otázky!

?: Jak by tato spolupráce měla vypadat, když v Československu neexistuje ekvivalentní společenská organizace /vědecké fantastiky/?

!: Budeme se snažit spolupracovat se všemi; mohly by navazovat kontakty a spolupráci kluby. Je také možno navázat spolupráci přes SSM a odpovídající mládežnickou organizaci v Polsku

/překládal Pavel Weigel/

Po kratičké přestávce začala beseda s E r i k e m S i m o n e m - autastice v NDR:

Erik Simon se narodil roku 1950, původem z Drážďan, vzděláním - fyzik, nyní je redaktorem nakladatelství "Das neue Berlin". Napsal asi 30 povídek do 8 stran, velkou část jste mohli číst ve sborníku. Velmi zajímavé setkání a ve Spírášově obzoru; je spolupráce s NDR? Zpráva Josef... vydal... knihy /dvě jsou SF/, má strašně rád zmlázliv...

Bvl jsem počínal, abych promluvil o SF a fandomu v NDR, mám snahu se od počátku vyjadřovat poněkud stručněji a zkrátit to - ovšem krátké znamená u mě přece jen 5 stránek. Nechcete říci, že se budu vyjadřovat stručně, ale poněkud stručněji.

Německá SF se dělí do 3 etap - tedy do 3 vývojových stádií.

1.etapa - 50.léta: hlavní téma - technické vynálezy, výrobní úspěchy a boj proti nepřátelským agencím.

2.etapa - 60.léta: nastoupila kosmická dobrodružství a téma meziplanetárních revolucí a tzv. "Děsítkový syndrom". Tento syndrom byl v této době pro naši SF typický; v ostatních zemích byl zpracován poněkud později.

2,5.etapa - přechodová fáze ke 3. etapě; několik děl této 3. etapu připravovalo. V této etapě jsou to pro vás neznámá jména /např. Herbert Ziergiebel, Günther Krupkat, Gerhard Branstner/. V této době začínají psát K.H.Tuschel a Alexander... jsou dnes nejdůležitějšími představiteli klasické science fiction SF. Zároveň jsou to nejproduktivnější autoři NDR, neboť každý napíše ročně jednu

knihu. A kdyby byly větší "příděly" papíru, tak by toho za rok napsali určitě víc!!!
3. etapa - k již zmíněným proudům se přidala "všehochuť" nápadů a stylů.

Rok 1973 považuji za počátek naší SF - v tomto roce vyšla Rankova kniha "Bezmocnost všemocných". Byl to první pokus vytvořit cizí fantastický svět - fantazie zde dostala větší plochu než v dřívějších dílech. V tomto roce také vyšla sbírka povídek "Dar Transsolárců" od Alfreda Lemana a Hansa Tauberta, kteří vytvořili fantastické cizí světy a navíc to byl první úspěšný svazek SF povídek v NDR. Předtím vycházely většinou jen romány. V totéž roce vstoupili na scénu manželé Braunovy a dají se zatím považovat za nejdůležitější autory NDR v této oblasti. V těchto letech rovněž vyšla třídílná antologie světové SF a její význam se dá přirovnat k "Železného" antologiím u nás. Od tohoto roku také stoupl počet vydávaných SF knih. V roce 1973 se také v Halle konalo první / a doposud poslední / setkání fanoušků a milovníků SF.

Nyní něco o fandumu.

Je paradoxem, že v totéž roce /1973/, kdy vydávaná SF zaznamenala obrovský rozmach, zanikají u nás SF kluby. Tenkrát bylo v NDR 5 klubů, které měly těsnou spolupráci mezi sebou, ale čtyři z těchto klubů byly pod "Svazem kultury NDR" a stalo se, že tato organizace shledala, že SF není tak důležitá. Kluby nedostávaly tolik podpory jako dříve - fanzin, který pro celou NDR musel být zastaven a pomalu se tyto čtyři kluby rozpadly. Ale pátý klub, který byl vlastně pobočkou jednoho z těch čtyřech, existuje ještě dnes, protože byl pod FDJ /obdobu SSM/ - je v Ilmenau na Vysoké škole technické. Je to bohužel malý klub, který zažívá své vzestupy a pády, neboť toto město je vcelku malé, nachází se za Durinským lesem. Je to studentský klub. Studenti se věnují práci v klubu asi dva roky. V tomto klubu se už /za tu dobu co ho máme/ vystřídal asi šest vedoucích a v současné době je jediným aktivním členem pouze vedoucí klubu / z celkem 10 členů/. Pak je ještě jeden klub v NDR, ten bohužel znám tak dobře, v Heyrswerdě /?/. Tento klub spadá pod městskou knihovnu a jeho jediná činnost je to, že jedenkrát za rok uspořádá obrovskou akci, na kterou pozve vždy čtyři autory SF, kteří povídají a povídají. Sem tam mají menší akci, ale o té není skoro slyšet. Všechny kluby kromě zmíněných dvou zmizely, ale přesto zanechaly po sobě stopu. Nejpatrněji se tato stopa objevuje v antologii "Setkání ve světle", kde je 18 autorů, z toho 9 vzešlo z klubů. Tito autoři napsali 3/4 povídek v této knížce. Z těchto 9 autorů se 2,5 stalo profesionály.

Nyní bych chtěl něco říci o působení SF české a NDR. V české a slovenské SF pozoruji ony jevy, které doprovázely rozmach SF v NDR - patrný vzestup počtu publikovaných knih, přemístění těžiště k povídkám a v souvislosti s tím - vstup mnoha autorů na scénu, objevování, přisvojování a pronikání do mezinárodních témat SF a vzrůst stylistické mnohotvárnosti. K tomuto vývoji došlo v NDR o 8 let dříve než u nás, ale nedá se říci, že by tento vývoj probíhal pouze s časovým posunem / že by byl identický/. Např. vývoj čs. antologií probíhá mnohem intenzivněji. Tento rozmach SF je v ČSSR znamením vzestupu počtu čtenářů, zatímco v NDR byl před rozmachem silný zájem, ale nebyly knihy. V 50. a

V Z P O M I N K Y
N A
S L U Ž B U

V l a k z k o n c e n t r á k u

napsal Jan Robert O9

Jednou jsem nastoupil na noční směnu ve své milé, známé stanici na okraji Prahy, kde jsem toho už tolik prožil. Začátek směny se ukazoval klidný, i když konec války byl už na spadnutí. Ale i vzdušná situace byla klidná, jako by se do stavila jakási chvilé únavy. Lampy v kolejišti byly seškráceny na první stupeň a posun "hobloval" na plné obrátky. Věude byl klid až k neuvěření. Jen počasí bylo mizerné, jak už to v předjaří bývá. Ale pro chod železnice bylo docela vyhovující, při kterém se dalo docela dobře sloužit.

Během večera byl ohlášén docela obyčejný nákladní vlak. Snad až příliš obyčejný, v době, kdy jezdily už jen samé transporty s různým stupněm důležitosti. U tohoto vlaku se zdálo, že na něm Němcům nozáleží: kdy dojede, tehdy dojede. Kež však přijel do mé stanice, věděl jsem všechno. Sděil mi to kamarád a vzrušením se mu třásl hlas: "Víš, co to vlastně jede?", ptal se mě. "To vezou vlastně vězně z koncentračního tábora - ale jak! Na otevřených uhlácích, v této plískanici. Já je tak nenávídím!" Sípál mu hlas a v telefonu bylo slyšet, jak se to v něm všechno vaří a bublá. "Já je tak nenávídím!", opakoval znovu a myslil tím samozřejmě Němcem zašlisy.

Ani nevím, který z kamarádů to byl, nepoznal jsem ho po hlase, ale jeho rozhořčení bylo tak velké, že se musil někomu svěřit, co viděl. Komu jinému, než kamarádu a v tom zoufalství si vzpoměl na mě. Nečekal jsem nic dobrého, znal jsem, co Němci dovědou. Byli krutí i k vlastním lidem, ale to, co jsem spatřil, mi vzalo dech.

Když přijel zmíněný nákladní vlak do mé stanice, spustila se plískanice, dšst se sněhem a do toho se jako na objednávku opřel vítr. Nákladní vlak nejel rychle, ale plul ve světla kandelábrů jako přízrak ze záhrobní. Nákladní vlak nejel rychle, vezl na otevřených nákladních uhlácích živé, mrtvé i umírající. Ty lidské trosky byly přikryté jen obyčejnými tenkými dekami a oblečené v těch koncentračních hadrech. Stojících už bylo poskrovnu, vypadalo to, že vlak je naložen přízraky. Snad z výchozí stanice všichni stáli, natlačení od stěny ke stěně uhláků. Kdo ví, odkud je až vezli, takže mnoho z nich polehala, nebo pomřela cestou. Tém mrtvým brali abyli živí

jejich díky, aby se snad přece jen trochu
dále zachováli, i když šanci neměl z nich
téměř nikdo.

"Žít"

Zabubňala mi kluč. Jestliže jsem u Něm-
ců uznával tu trochu kulturní úroveň, tím
okamžikem klesli na úroveň jeskynních lidí,
ale i ti snad by byli našli u sebe kousek
soucitu. Těmto lidem na úrovni dvacátého sto-
letí se průběhem války ten soucit beze zbytk-
u vypařil. Napadl mne příležitostný název: Kul-
turní vzdělání barbaři na Rýně. A na tom do-
dnes trvám. Oni jsou stále "dobří", pokud je
poměr sil v rovnováze. Ale jakmile se rovno-
váha jen trochu poruší v jejich prospěch,
jakmile jim nasadíte tvrdák na hlavu a dáte
jim možnost, aby mohli poroučet, nepoznáte je.
Rázem jim spadne ta kulturní omítka a rázem
spadnou na stupně, dosažený za minulé války.
A rázem považují šmahem všechny předtím uza-
vřené smlouvy za čár papíru.

Vlak přešel. Oni měli svou zvláštní logi-
ku. Dalo by se očekávat, že vězně z koncen-
tráků budou pouštět, vzhledem k nastávající-
mu konci války, ale ti to asi na konec války
ještě nevěřili. Zdálo by se, že je porazou
spíše do vnitrozemí, ale oni je vezli na so-
var - ven z protektorátu.

Ráno posbírali po trati asi třicet mrtvých.
Co se stalo se zbytkem, pokud došli k cíli
dříve než sůrť, nevím. Ke konci války se šá-
dně informace, zvláště pokud se týče vězňů,
nedaly sehnat.

Byl to jeden z posledních otřesných zážitků z konce války,
pak už byla jen revoluce. Ale já se s tímto zážitkem nemohu vy-
rovnat. Už uplynulo čtyřicet let, v leccos nastalo
smíření a normalizace. Já se smířit nemohu.

P R V N I P O T I Z N O S T N I P A S M O

JAK OZNAMILA FDK(FANTOMNI DISKOVA KANCELAR), NEBUDE SYSTEM MEKOS/SPECTRA ZAPOJEN DO CHYSTANEHO CS. TELETXTU. PRIPRAVNÝ TYM V ČESKOSLOVENSKÉ TELEVIZI SE TOTIŽ ODMITL PODROBIT NAPROSTO LOGICKEMU A OPRAVNENEMU POZADAVKU SPECTRY, ABY VSECHNY NABÍZENÉ KNIHY BYLY SKLADOVANY V CENTRALE TELETXTU A ABY MÍSTO POUHEHO PŘENOSU INFORMACI TELEVIZE ZAJISTILA OKAMŽITÝ FYZICKÝ PŘESUN VYMNENOVANÝCH KNIH MEZI ÚČASTNÍKY (NEJLEPE TELEPORTACI).

CS.TELEVIZE VZNIKLE NESHODY SICE LITUJE, ALE DODÁVA, ŽE SE O ROZVOJ NÁŠEHO FANDOMU ZASLOUŽILA UŽ VIC NEŽ DOST - NEBOŽ SKLADBOU SVÝCH PROGAMU JIŽ ZAHNALA DO ČTENARSKÉ OBCE SCI-FI UŽ HEZKOU RADKU ZASLOUŽILÝCH TELEVIZNÍCH CUMILU.

K R A T C E Z A N D R O M E D Y

* SVATÁ VALKA

"*****" ZA JEDINE A SPRÁVNÉ POJETÍ SCI-FI KONEČNĚ ZAHÁJENA! SVEDCI O TOM NEPRÍZNIVÝ OHLAS NA RECENZII VE ZPRAVODAJI ANDROMEDA; JE TO SICE PRVNÍ A ZATÍM JEDINÝ DOPIS TOHOTO DRUHU, O TO SILNĚJŠÍ KALIBR VYRAŽIVA VSAK OBSAHUJE. JEN TAK DÁL, PRÁTELE; JEDINE A SPRÁVNÉ POJETÍ SCI-FI JE SAMOZŘEJME VŽDYČKY JEN A JEN TO VÁS !!!

* DALŠÍ ČÍSLO

"*****" ZPRAVODAJE ANDROMEDA JE CHYSTANO PRO KOUNOVSKÉ SETKÁNÍ; PRO JISTOTU OVŠEM NEUVADÍME, NA KTERÝ ROK !

* INFORMOVANOST

"*****" JE NA POSTUPU, JAK SE UKÁZALO TREBA V PŘÍPADĚ NOVÉHO ČLENA NÁŠEHO KLUBU, KTERÝ SE O EXISTENCI ANDROMEDY DOZVEDEL Z MLADÉHO SVĚTA. DOTYČNÝ JE ZAMESTNANCEM NÁŠEHO ZŘÍZOVATELE ...

P O P I R A M E - D E M E N T U J E M E - K O M E N T U J E M E

NEZAKLÁDA SE NA PRAVDĚ,

ZE DUDLAJSKÉ FILMOVÉ SPOLEČNOSTI AKCA FILM S.R.S.O. A 20TH PETOFI FOX NATÁČEJÍ PŘÍBĚH Z DOBY SCI-FI OBROZENÍ S NÁZVEM "MYS V LABYRINTU"; NAOPAK JE PRAVDOU, ŽE VE SNAZE PŘETRUMFNOUT NĚKTERÉ AMBICIOZNĚJŠÍ PROJEKTY TOHOTO DRUHU, ČTEJÍ NATOČIT TRILOGII HORRORU ZE SOUČASNOSTI VE STYLU HVEZDNÝCH VALEK. PROZATÍM MUŽEME NÁŠIM ČTENÁŘŮM SDELIT ALESPON PRACOVNÍ NÁZVY JEDNOTLIVÝCH DÍLŮ :
SPEKTRÁLNÍ MEGALOMANIE
VEVERČÍ SYNDROM
VIVAT AIDAR !

NAPROTÍ TOMU DURAŽNĚ P O P I R A M E, ŽE BY SE PŘIPRAVOVALY FILMOVÉ PAMFLETY TYPU 'VEVERKA NA VOLSOVĚ VETVI', NEBO 'PET V TALÍŘI A PĚS', PŘEDLOHOU KTERÉHO JE MIMOCHODEM ZATÍM JEDINÝ KRESLENÝ SERIÁL, O JEHOŽ REALIZACI NEPROJEVIL ZAJEM PRAŽSKÝ KLUB SPECTRA.

P L K O N

NENÍ TISKOVÁ CHYBA, JAK SE MNOŽÍ DODNES DOMNÍVAJÍ; NÁZEV SICE PŮVODNĚ VZNIKL ETYMOLOGICKY SHODNĚ S PARCONEM, PROTOŽE PRVNÍ AKCE TOHOTO DRUHU SE KONALA V PŘÍPLZÉNSKÉ PIVNÍ OB-
LASTI, ALE POSLEZE BYLO ZAMYŠLENÉ Č ZAMĚNĚNO ZA CHARAKTER
ZALEZITOSTI LEPE VZSTIHUJÍCÍ K ...

JSME P O V E R E N Í DURAŽNĚ P O P R Í T,

ZE BY KATASTROFU V OBJEKTU ZNÁMÉM JAKO FORT PANKRAC ZPŮSOBIL SVÝMI MYSLENKOVÝMI VLNAMI RNDR.Z.R.; PODLE POSLEDNÍCH ZPRAV NESTĚTÍ VYVOLALO NADMERNE NAHROMADĚNÍ SCIFISTICKÝ AKTIVNÍHO MATERIÁLU, KTERÉ PŘEKROČILO KRITICKOU MEZ A ZPŮSOBILLO PRUDKOU ANIHILACI MYSLENEK.

JAN BAJLA : TAJOMSTVO ASTEROIDOV

AUTOR NAS UVADI DO DEJE PRIBEHEM KRASNYCH MLADYCH LIDI, POPI-
SUJE PROSTOU CISTOTU A NEZALUDNOST MEZILIDSKYCH VZTAHU, ZDRAVY
DUCH SOUTEZIVOSTI NA PRACOVISTI BEZ JAKEKOLI NEVRAZIVOSTI MEZI
SPOLUPRACOVNIKY - PROSTE BUDOUCNOST, JAK SI JI VSICHNI PREDSTAVU-
JEME. PRI TOMTO EXPOZE JSME NENAPADNE SEZNAMENI S FAKTY, DULEZI-
TYMI PRO DALSI PRIBEH; TANA LEBEDEVOVA, KTERA SE PRAVE VRATILA Z
EXPEDICE V LYBIJSKE POUSTI, VYPRAVI SVEMU PRITELI OLEGU BALASOVO-
VI O NALEZECH SVEDCICICH O DAVNE NAVSTEVE ASTRONAUTU NA ZEMI.

OLEG VZAPETI ODLETA ZA SVYM OTCEM AKADEMIKEM BALASOVEM, VEDOU-
CIM OCEANOGRAFICKE STANICE V NORDVIKU, KAM JE NAHODOU PRIDELENA I
TANA. OBA MLADI LIDE SE DIKY VYLETU VYZKUMNOU PONORKOU STANOU
SPOLUOBJEVITELI ZTROSKOTANE RAKETY NA LIDSTVU DOSUD NEZNAMY

NUKLEARNI POHON. RAKETA LEZI NA DNE MORSKEM JIZ VELMI DLOUHO
A VYSLEDKY JEJIHO PRUZHUMU PODIVUHODNE ZAPADAJI DO MOZAIKY OBJE-
VU Z LYBIJSKE POUSTE. TATO JASAVA A JAKOBY SLUNCE PROZARENA IDY-
LA JE NARUSENA POUZE JEDNIM STINEM - ZPRAVOU O ATOMOVEM POKUSU
NA SAHARE, KTERY PROVEDLI ZAPADNI STATY. HRDINOVE JAKOBY NECHAPA-
LI, JAK SE NECO TAKOVEHO MUZE STAT - LEC DOCKAJI SE VECI HORSICH.

KROME ZARIVE BUDOUCNOSTI PREDJIMA TOTIZ AUTOR Z POZICE SVE DO-
BY (1961) I VYVOJ NA ZAPADNI POLOKOULI. SPOLECNOST ISC(INTERSTEL-
LAR COMPANY), VE KTERE PANUJI PONURE POMERY A KTERA ZNEUZIVA A
PARAZITUJE NA VEDOMOSTECH JEDINEHO SCHOPNEHO VEDCE MAC DONALDA,
SE - OVSEM MARNE - SNAZI O VYPUSTENI RAKETY K MESICI. JEJI AMBI-
CIOZNI SEF DANILEL SUNDAY VIDI SVOU SANCÍ, KDYZ SOVETSKY SVAZ,
KTERY SAMOZREJME IHNEO OZNAMIL OBJEV RAKETY CELEMU SVETU, POZVE
K JEJIMU ZKOUMANI VEDCE VSECH ZEMI; S CESTNYM MAC DONALDEM POSLE
SVEHO AGENTA FRANKA WILLMANA. TATO ODPORNA KREATURA SE NESTITI
ZADNEHO ZLOCINU A MALEM PRI SVYCH NEKALYCH REJDECH ZAHUBI TANU,
KTEROU OLEG NA POSLEDNI CHVILI VYSVOBODI Z KABINY RAKETY, KAM JI
SPION ZAVREL, ABY JEJ NEPRISTIHLA PRI POKUSU ZMOCNIT SE TAJEM-
STVI NUKLEARNIHO POHONU.

MEZITIM SE DOZVIDAME PODROBNOSTI O RAKETE - UKAZUJE SE, ZE PO-
CHAZI ZE ZANIKLE PLANETY TORA, KTERA KDYSI KROUZILA KOLEM NASEHO
SLUNCE V MISTE DNESNIHO PASU ASTEROIDU. ZDE JE SKRYTO POSELSTVI
KNIHY; TORA BYLA ROZDELENA NA ZAPAD A VYCHOD, PRICEMZ ZAPADNI
CAST OBYVALI ZREJME SILENCI. SVEDCI O TOM NEJEN NESMYSLNE ZNICENI
POVRCHU MARSU JEJICH VLADCI, ALE I NAPROSTO NELOGICKE REAKCE RA-
DOVYCH ASTRONAUTU ZE ZAPADNI TORY PRI JEJICH POBYTU NA ZEMI :
PODLE HESLA "NA KRTINCE S BULDOZEREM" POBIJELI PAPERKOMETY DOMO-
RODCE, KTERI SE NA NE PRISLI V PODSTATE JEN PODIVAT, A KDYZ SE
PAK TITO POMSTILI A POBILI CAST NESTREZENE (!) SPICI POSADKY,
ZICILI OSTATNI ASTRONAUTI SODOMU A GOMORU ATOMOVYMI BOMBAMI.

NAKONEC - PODLE SVEDECTVI OBCANU VYCHODNI TORY PERITY A PERI-
TELTY, KTERI ZTROSKOTALI S RAKETOU U NORDVIKU - ZAPADNI SILENCI
ZNICILI PRI JAKESI ZKOUSCE NOVE ZBRANE I TORU SAMOTNOU, TAKZE SE
SE ROZPADLA V DNESNI PAS ASTEROIDU.

STEJNE NESMYSLNE A NELOGICKY JEDNA I AGENT FRANK WILLMAN, KDYZ
SE SNAZI TAJNE OFOTOFRAFOVAVAT INFORMACE, KTERE STEJNE OBJEVITELE
HODLAJI POSKYTNOUT VEDCUM CELEHO SVETA - JE VSAK PRI TETO CINNO-
STI PRISTIZEN A PO ZASLUZE POTRESTAN.

PODLE ZNALCU BAJLOVA DILA JE TATO KNIHA TIM NEJLEPSIM, CO NAP-
SAL, TAKZE SE VELMI TESIM, AZ SE DOSTANU K PRECTENI KNIH OSTAT-
NICH ...

- AKC -

RITA KUBELŮVA:

Starý dům

Návrat zpět do svého mládí. To přece není nic těžkého. Stačí projít tudv, kudy se kdysi toulal jeden malý jeden štrapatý kluk a vzpomínat.

Tady bývala halda šterku a kolem plno rezavých ocelových hoblin. Pro partu kluků to však byly hory, do kterých se dal zakopat poklad.

Dětská fantazie.

Každý den nás nakonec zavedla ke starému omšelému domu. Byl příbvtkem bohatých králů a strašlivých duchů. Věřili jsme, že ve sklepě je obrovská síň a v ní OSUD. Víra v dětský sen nám ho ukazoval jako starce, který bez ustání pronouští mezi prsty šňůru s perlami. Každá perla je jeden život. Nekonečný růženec vychází ze stropu a mizí v podlaze. Bez počátku - bez konce. Některé perličky praskly na cestě, to byly nedožití lidské životy. A my jsme věřili tím víc, že jednou nám Petr oznámil, že jeho perlička praskla. Druhý den - prý ho srazilo auto. A já teď stojím před tím starým domem. Působí hrdě, důstojně a staře, vzbuzuje respekt a strach. Dávno slepá okna a na dveřích nápis: URČENO K DEMOLICI! Zvědavé oči chlapců nikdy nevnikly do posvátného chladu těchto zdí. Ani zvědavost nepřemohla dětský strach ze hřbitovní krásy tohoto domu. Napadlo mě, že snad teď, jako dospělý bych směl vstoupit tam, kam dříve prohíkala jen fantazie.

Ledová klika tiše otevřela obrovské dveře. Dávno neznámé světlo slabě ozářilo průjezd, který nikam nevedl. Ponuré schodiště s vratkým zábradlím mě dovedlo do první síně. Štěrbinami v orknech, kterými byla zatlučena okna sem vnikalo světlo. Ve vzduchu tkvěl pach plísně a hniloby. Na podlaze byly odporné vlhké cáry. Snad kdysi koberec. Uprostřed stál karetní stůl, z něhož neznámá ruka ulámala slonovinové ozdoby. Jednomu z křesílek se dlouhým stáním na provlhlé podlaze ulomila nožka. Bez nadějně vyhrzlé útroby druhého byly prosáklé něčím odporným. Třetí byl.

překocené a nad opěradlem visely ze silného háku zbytky provazu a ještě čehosi. Skříňka u stěny se stěží držela na nožkách také napadených hnilobným rozkladem. Na ní stála kdysi honosná štíhlá klec. Zlatý nátěr se oloupal a teď se ukazovalo černé žebroví. Na dně bylo několik žlutých párek a drobounká ptačí kostřička. Z dřevěného kazetového stropu zůstaly černé cary a loupající se tapeta odhalovala zeď s omítkou sloupanou vlhkem. Byla pokrytá temně zelenými skvrnami plísní. V koutě stály varhany. Masivní konstrukce ještě držela pohromadě, ale jednotlivé pišťaly se rozpadaly. Chtěl jsem se dotknout kláves, ale udělalo se mi mdlo. Zpuchřelá běl kláves byla zohyzdněna rezavými skvrnami a chomáči vlasů. Vedle byly dveře do dalšího pokoje. Na sloupaném laku se zachovalo jediné písmeno z nápisu: "O". Nechtěl jsem otevírat rukou. Kopl jsem do dveří. S téměř lidským výkřikem se sesulv k zemi. Vyšel jsem z královské komnaty a přede mnou byla chodba. Tmavá, osvětlená jen štěrbinami ve zdi. Po jedné straně jsem měl obrazy. Proužky světla z nich dělaly výřezy. Detail krutých očí, žíně pevně sevřených rtů, pak zase ruka zatínající nehty do něčího štíhlého hrdla - chodba duchů. Opocené zdi vydechovaly pach hrobů. Hřbitovní luza ožívala ve zvuku mých kroků. A pak jsem uslyšel tiché praskání. Šepot. Někdo něco nočítá. Jsem na konci chodby, na konci života. Přede mnou jsou dveře komnaty OSUDU. Jsem přede dveřmi a držím kliku. A OSUD nesmí spatřit žádný smrtelník. Otevírám dveře a dům se chvěje v základech. Kdo uvidí OSUD zemře.

- x - x - x - x - x - x

Přehled technik tisků FANZINŮ:

- 1/ Knihtisk = tisk z výšky - bohužel neužívaný
- 2/ Knihtisk = tisk z hloubky - bohužel neužívaný
- 3/ Tisk "na plochu" = malooffset - nejlepší z dostupných /Světelné roky, Interkom/
- 4/ Xerox - přenos na základě elektroniky do matrice - existují také příbuzné techniky = elektrografie, OC, lhostar. /VF/
- 5/ Cyklostyl = kontaktní cesta - píše se bez pásky na blánu, tisk lze provést i na nejlevnější fenzin /SF, Androméda/
- 6/ Ormigová blána - modrá a červená /dvoubarevný/, nejpřístupnější /Laser, Slan/
- 7/ Fotografický dokument papír - cena a hlavně pracnost je velká -
- 70,- Kčs za 100 ks /Qasar/
/ze semináře o fenzinech/
/vybral -mhv-/

Do bistra vstoupil člověk s nějakým přístrojem na ruku. Téměř všichni jsme se na něj podívali přes své sklenice, protože ještě nikdo z nás něco podobného neviděl. Člověk postavil své břemeno na pult vedle pipy. Mašina zabrala pořádný kus místa. Bylo vidět, že výčepnímu se příliš nelíbí sousedství tohoto přístroje, velkého a neskladného.

„Dvě whisky se sedou,“ řekl člověk.

Výčepní dál míchal koktejly a zřejmě se snažil pochopit, co host objednává.

„Dvojitou porci?“ zeptal se po chvíli.

„Ne,“ řekl člověk, „dvě sklenice whisky se sedou, prosím.“

Díval se upřeně na výčepního, ne zrovna nepřátelsky, ale taky nijak příjemně.

Dlouhá léta obsluhování hostů vypěstovala ve výčepním svérázný smysl pro úslužnost - přesto se mu nechtělo novému klientovi vyhovět, a taky přístroj v něm nevyvolával zvláštní sympatie, bylo to jasné na první pohled. Výčepní vzal hořící cigaretu, dosud ležící na okraji pokladny, zatáhl a zádušně polčlil cigaretu zpátky. Pak nalil dvě porce whisky, naplnil dvě sklenice vodou a všechno neobtěžle přistrčil člověku s mašinou. Když se v bistro dře něco, co narušuje obvyklý běh věcí, smocní se všech hostů zájem a spojí je do hefu.

Člověk nedal najevo, že je ve středu pozornosti. Položil na pult pětidolarovku. Pak vypil whisky a spláchl ji vodou. Otevřel v přístroji nějaký otvor, podobající se trychtýřku na čerpání benzínu a nalil dovnitř druhou porci whisky, po ní i vodu.

Výčepní ho zarputile pozoroval.

„To není moc vtípné,“ poviřal. „Postavte tu čertovinu ke dveřím a uvolněte pult.“

„Jady je místo pro všechny,“ odsekl neznámý.

„Myslím to vážně,“ řekl výčepní. „Postavte tu čertovinu ke dveřím, už jsem řekl. Nikdo se toho nedotkne.“

Člověk se naml.

„Měli jste ji dneska vidět?“ řekl. „Byla báječná! Dneska byl už třetí den turnaje. Představte si, tři dny nepřetržitého přemýšlení! A hrála proti nejlepšímu šachistům celých států. Na začátku partie vždycky získala převahu, pak během dvou hodin velkolepě rozvíjela kru, a končila, až když sahala krále do rohu. Nečekaně sebrala koně, izolovala dáma a bylo to. Víte, kolik vyhrála za tři dny šachového turnaje?“

„Kolik?“ zeptal se výčepní.

„Pět tisíc dolarů,“ řekl člověk. „Nedivte se, že teď chce příjemně strávit své volno a trochu se napít.“

Výčepní restrážitě přejížděl utěrkou po pultě.

„Vemte ji někam jinam,“ řekl tvrdě, „a napájejte si ji tam. Mám dost práce i tak.“

„Ale jám se tu líbí,“ zavrtěl člověk hlavou a usmál se. „Ještě jednou, prosím.“

Výčepní nevěděl, co by na to řekl a dále vzdechoval.

„Vemte pryč ten čertův vynález. Nemohu nalévat whisky, když se mi někdo zasmívá.“

„Vysmívá,“ pravil stroj. „Říká se vysmívat.“

Nějaký host, který stál u pultu, měl už třetí sklenici a byl zřejmě připraven účastnit se dialogu, kterému dosud pozorně naslouchal. Byl to člověk středních let, měl už uvolněnou kravatu a rozepnutý knoflík u košile. Alkohol ho ponoukal, aby se vrhl na pomoc uraženým a šisnivým.

„Když se chce ta mašina ještě napít, tak jí nalejte,“ řekl výčepnímu. „Přece se nebudeme dohadovat.“

Člověk s přístrojem se stočil k nově získanému příteli a vážně pozvedl ruku se sklenicí na znamení vděčnosti a sympatií. Teď už se obracel jen k němu a schválně ignoreval výčepního.

„Jistě víte, jak se jeden potřebuje napít, když má za sebou namáhavou duševní práci.“

„Samozřejmě, te vám podepíšu!“

Calé bistro bylo neklidné, někteří byli zřejmě na straně výčepního, jiní sympatizovali s mašinou a jejími přáteli.

„Ještě whisky s citresem, Billie,“ řekl smaračený vysoký muž, který stál poblíž. „Moc toho citresem být nemusí.“

„Kyselinu citresem,“ doplácně ho opravila mašina. „V těchto bistroch nikdy neuvidíš praven citresemovou šťávu.“

"Tak dost!" vhodil výšepná pěstí do pultu. "Odešete si za potvornu pryč. Myslím to vážně. Musím pracovat. Řekněte alyšovi žádné drzé poznámky mechanického mosku nebo se to je."

Majitel přístroje utišením ignoroval. Znovu se obrátil ke kamarádovi, jehož sklenice už byla prázdná.

"Chce se napít nejen proto, že je unavený po třech dnech hry v šachy," řekl přátelsky. "Víte, proč se ještě chce napít?"

"Ne," řekl nový kamarád. "Proč?"

"Fixlovala!"

Kabina se po těchto slovech pisklavě zasmála. Jedna její páčka klesla a na desce s přístroji se rozsvítilo červené očko.

Vítal se zachmuřil. Vypadal, jako by někdo zklamal jeho důvěru a urasil jeho nejlepší přítel.

"Nikdo nemůže hrát falešně šachy. To je nemožné. U šachů je všechno na očích. Charakter šachů je takový, že vylučuje falešnou hru.

"Když jsem avátoval podobně," řekl člověk s přístrojem. "Ale přece jen určitý spůsob existuje."

"Vůbec se nedivím," řekl výšepní. "Jak jsem se na ni podíval prvně, hned jsem věděl, že je to nějaký podfuk."

"Dvě whisky se sedou," řekl člověk.

"Řádnou whisky nedostanete," stroze řekl výšepní. Svezpě bloudil na mechanickou myslitelku. "Jak má vědět, jestli už není opilý?"

"Nic lechtá, septejte se jí na název."

Hosté sašuněli a začali sárat do arcadla nad pultem. Tož už všichni netrpělivě čekali, jak spor dopadne. Další tah měl udělat výšepní.

"A nač se jí má septat?" řekl.

"Na cokoli. Vmyslete si třeba dvě volká čísla, ať vám je vynásobí. Copak někdo může násobit volká čísla, když je opilý?"

Stroj se lehce ohnul, jako by už předkládal vítěznou průprava.

"Deset tisíc osmset šedesát dva krát devadesát devět," řekl slonovině výšepní. Bylo vidět, že těch devadesát devět vynásobil snaválně, aby sadně komplikoval.

Mašina zamrkala. Slabě zasvětila a jedna z páček začala rychle měnit polohu.

"Jeden milion sedmset pět tisíc třista třicet osm."

Nikdo z přítomných napil. Jedni se okouzle dívali do arcadla a studovali vlastní tvář, druzí počítávali po stroji a jeho majiteli.

Konečně jakýsi mladík s matematickými ochopenství vzal kus papíru a začal počítat.

"Je to správné," řekl se chvilí. "Mocá se říci, že by mašina byla opilý!"

Všichni teď bloudili na výšepního, který zjevně nerad nalil dvě whisky se sedou. Člověk vyplil svou sklenici a pak napojil přístroj. Světýlka zmatněla, jedna z páček poradila.

Některou dobu se bistro tiše kolébalo jako koráb na klidném moři. Všichni se snažili za pomoci alkoholu pospíchat, co se přihodilo. Kuoží si dali znovu nalít, většina hledala odpověď v arcadlu jako u soudu poslední instance.

Kuž s rannepnutým límcem zapísal. Nejistě vykročil a zastavil se mezi člověkem a jeho mašinou, a pak je přátelsky objal.

"Půjčeme jímaz, majéme si důležitější místočko."

"Dobře," řekl člověk. "Řeči. Venku a vchodu stojí můj vůz."

Zaplatil svůj účet a nechal sepreptné. Trochu tápavě vzal přístroj a vyšel i s kamarádem ven.

Výšepní je doprovázel pohledem a znovu se vrátil k plnění svých prostých povinností.

"Vrej tam má vůz!" řekl sarkasticky. "Te bych rád viděl!"

Host, který stál na konci pultu, přistoupil k oknu a podírnul zločenu. Čavil pozoroval dění za ulicí, vrátil se na své místo k pultu a řekl:

"Ten tedy měl vidět! Měl tam enšilias posledního typu. A můžete hádat, kde z těch tří al sedl k valantní?"

přeloženo z ruského překladu angli. orig. ze sborníku "Sovremennaja naučnaja fantastika", vyd. Kolosnaja gvardija, Moskva 1964

	FANZIN	CISLO
PRISPVEK	(NEBO JINY MATERIAL)	(NEBO JINE UPRESNENI - NAPR.DATUM)

[illegible]

.....
.....
DEMENTNI KANCLAR OD TORZO PLKON '86
.....
<<<<<<<<<<<<<<<<<<< *\$* >>>>>>>>>>>>>>>>>>>

MAGAZIN > T O R Z O < REG.CISLO : 244
\$* VYDAVA SRVCHOVANA KOORDINACE V RAMCI ZBYTKOVE EDICE
NAKLADATELSTVI DAILY DUDLAY (C) PLKON '86

VYCHAZI JEDNOU ZA EON V NAKLADU LIMITOVANEM MNOZSTVIM
 DEARCICHLIVOVANYCH CI JINAK ZISKANYCH MATERIALU
 @%*<QWERTZUIOP+<) [↑\&?"=!('';>)] [↑←.,, (!="?"Z#, \$.<*>@*<)<

<> NEZAKLADA SE NA PRAVDE, ZE BY SE DRUHY STRIBRITELESKLY HALMO-
CHRON ZTRATIL V CASOPROSTOROVE PASTI JIZNI CESTY; NAOPAK JE PRA-
VDOU, ZE TATO PRUHLEDA' VYMLUVA NESMELA VYJIT PRAVE PROTO, ZE ZMI-
NENA KOMUNIKACE BYLA V DOBE MINICONU '85 ZNACENA TAK, ZE TO KRI-
TIZOVAL I MLADY SVET.

<> DUDLAJSKY URAD PRO TISK A INFORMACE DURAZNE POPIRA LICHE DO-
MENKY, ZE BY VEDLE ANDROMEDA NEWS EXISTOVAL JESTE NEJAKY HORSI
PLATEK; NAZEV ANDROMEDA STARS VZNIKL TOLIKO SVEVOLNYM PREKROUCE-
NIM PUVODVODNIHO TITULU VE ZBESILE FANTASII NEODPOVEDNEHO REDAK-
TORA IDZ DIKY JEHO PONEKUD SVERAZNEMU POJETI CIZICH JAZYKU, TZV.
BASIC DUDLAY (DUDLAY ENGLISH DESIFRUJE NAPR. ZKRATKU FBI JAKO
"FIALA'S BABY INVESTIGATION").
STEJNE NEPODLOZENE JSOU PAK I VYROJIVSI SE POVESTI, ZE BY SE SNAD
"INFORMACE-DRBY-ZAJIMAVOSTI" MELY PREJMENOVAT NA "VOX PAPULI" NE-
BO DOKONCE NA "DRBNU"; UVAZUJE SE POUZE O ZAMENE TOHOTO PONEKUD
KRKOLOMNEHO TITULU VZNIKLEHO Z NEKDEJSI RUBRIKY DD ZA POETICTEJSI
"DUDLAJSKE NARODNI LISTY", A TO PRESTO, ZE JE VYMYSLEL PRAZAK !

<> FBI ROZHODNE ODMITA NACTIUTRHACNE POMLUVY, ZE BY SNAD KONANI
DALSICH PLKONU BYLO OHROZENO ODMITAVYM CHOVANIM EVY DRY K SEFOVI
DUDLAJSKE GENERALNI PROKURVATURY; OVSEM PRIPOUSTI, ZE HESLA TYPU:
"PETOFI ODEJDI OD NASICH HVEZDOLETU, KRASNE MIMOZEMSTANKY TI NE-
BUDOU PO VULI !" NEJSOU KU PROSPECHU VZAJEMNYCH DOBRYCH VZTAHU
MEZI SCIFISTY A MUSKETYRSKOU SETNINOU OSADY DUDLAJ.

<> KOORDINACNI KOMISE DURAZNE POPIRA NEHORAZNE VYMYSLY, ZE BY SE
V RAMCI NOVEHO SYSTEMU STALA FUNKCE JEJIHO PREDSEDY DEDICNOU;
OVSEM NEZASTIRA SKUTECNOST, ZE NEKTERE ZVLASTE AGILNI KLUBY JIZ
PROZRETELNE UVAZUJI O PROHLASENI Z.R.JR. ZA SVEHO CESTNEHO CLENA.

<> TJ "TLUPA PREDENICE" SE ROZHODNE STAVI PROTI POVESTEM, ZE BY
LODICE ZRZAVEHO ORMA, KTERE ROZPRASILA NA SVE POSLEDNI (POD)VOD-
NICKE DOVOLENE, BYLY TOTOZNE S ODDILY SPEKTRALNI KONFEDERACE.
SKUTECNOST, ZE ZRZAVY ORM SAM BYL VHOZEN DO JEZU, BYLA PRY ZAVI-
NENA SPISE ROZPOREM O LIBIDELY, NEZ JEHO UDAJNOU SNAHOU O PRE-
ORGANIZOVANI CESKEHO VODACTVA

<> JSME POVERENI REZOLUTNE DEMENTOVAT POPLASNE ZVESTI O UDAJNEM
AKCILDEJOVE HRUBEM NATLAKU NA KOMISI HODNOTICI FANZINY PRO LE-
TOSNI SEMINAR VE SLANEM, ABY JAKO NEJLEPSI BYL VYHLASEN OPAVSKY
LABYRINT ZA POVIDKU MILANA VERNERA "PADNY DUVOD". JSME VSAK NUCE-
NI PRIPUSTIT, ZE KOMISE PRO UDELOVANI CEN A VYZNAMENANI PRI OSADE
DUDLAJ UZ PATRNE NEBUDE ZDALEKA TAK NEUPLATNA, JAKO SEKERNICKA
"PES'-KOMISE", TAKZE JE PRAVDEPODOBNE, ZE VYROCNI CENA SEDMNACTKY
OPUSTI POPRVE V HISTORII UZEMI PLZENSKEHO DIVOKEHO JIHU ...>>>

<> LIST DUDLAY SMELINIAR TIMES DEFINITIVNE VYVRATIL SUSKANDU,
PODLE KTERE BYL KRACH COMP-BURZY ZAVINEN NEVHODNYMI VYPADY ANTI-
SPEKTRALNICH SIL. DUKLADNYM STUDIEM DOSTUPNYCH MATERIALU BYLO
NAOPAK NEZVRATNE PROKAZANO, ZE DOBRE MINENA KRITIKA POSLOUZILA
JAKO VHODNA ZAMINKA K LIKVIDACI NEPRILIS PROSPERUJICIHO PODNIKU.

<> ATA JE INUCENA DEMENTOVAT POVESTI, ZE BY PAVEL K. DONUTIL KLUB
ANDROMEDA K UCASTI NA ODBOROVE SCHUZI SVEHO PODNIKU; FAKTEM OVSEM
ZUSTAVA, ZE TYTO UBOZAKY HANEKNE VYLAKAL NA BESEDU POD VYKONSTRU-
OVANOU ZAMINKOU, ZE ON SAM BUDE HVEZDOU PROGRAMU. UPLATEK V PODO-
BE VYHRY KNIH, KTERY V TETO SOUVISLOSTI OBDRZEL JEHO NAHONCI
KAREL J., ODMITAME KOMENTOVAT.

<> NENI SNAD ANI TREBA VYRACET LZIVA TVRZENI JISTYCH KRUHU, ZE BY
SFK DUDLAJ VZNIKL AZ NA STRAHOVSKEM SETKANI, A TO JESTE JEN KVULI
MISTUM NA PARCON; NAOPAK JE PRAVDOU, ZE JEDNIM Z DUVODU OFICIALNI
REGISTRACE TOHOTO KLUBU S DLOUHOU TRADICI MELO BYT UPOZORNENI NA
PODOBNA NEBEZPECI PLYNOUCI ZE STUPTDNE SKATII KOVACTHO SYSTEMU